

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Sōkratus Scholastiku Kai Ermeiu Sozomenu Ekklesiastikē Istoria

Socrates <Scholasticus>

Mogvntiae, 1677

Caput XVI. De sancto Ephraim.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14233

Κεφ. 15.

Περί τοῦ ἁγίου Ἐφραίμ.

CAPUT XVI.

De sancto Ephraim,

Ἐκείνῳ πάντας παρδοκιμῆν, καὶ ἐς τὰ
 Ἐμάλις τῶν καθόλου ἐκκλησιῶν σε-
 μινῶν, Ἐφραίμ ὁ σὺν ὁ ὅς ἐν Νισίβειος ἢ
 τῆς τῆς χειρὶν τὸ γῆρ' εἶχεν· ἐν φιλο-
 σοφίᾳ ἡ μοναστικῇ τὸν βίον δευασκήσας, ἔτε
 ματῶν, ἔτε παρδοκμηθεὶς τοῖς τῶν εἶναι,
 δευαπῶν ἐπὶ ἰσοῦστον παιδείας κ' τῶν σύρων
 φωνῶν ἐπέδωκεν, ὡς φιλοσοφίας μὲν τῆς
 ἀκρῶν ἐφοικῆσαι θεωρημάτων δικολία δὲ
 καὶ λαμπροῦ ἡ λόγος, καὶ τῶν πυκνῶν καὶ σώ-
 φρονι τῶν νοημάτων, ὑπερβαλέως τὸς παρ'
 ἑλλήνων διδοκμηώτατος συγγραφίας· ἔτω
 γῶν τῶν μὲν, εἶπε πρὸς τῶν συρων ἡ ἑτέρων
 γλωτῶν μετὰ ἀλλοῖς ἅ γράμματα, καὶ τῶν
 καρυκίαν, ὡς εἶπεν, ἀφίλοισ τῶν ἑλληνικῶν
 γλωτῆσμάτων, ἀνῆκα φωνῶται, καὶ παρ-
 τερας ἀπορρεῖ χερσὶ τῶν ἐφραίμ
 λογῶν, ἔχ' ἔτος' ἀφίλοισ τῶν γῶν καὶ
 εἶπε ἰν, ἀ συνεγεῖτο παρὸς ἑλληνίδα
 φωνῶν ἐρμηνεύσει καὶ ἐπολυ δόδοι τῆς
 ἐν ἡ πέφυκε δὲ εἶπε· ἀλλὰ καὶ ἑλλήν ἀναγι-
 νωσκῶν τῶν ἐπίσης τῶν σὺν ἔναι θαυμά-
 ζῶν ἀμείλις καὶ βασιλῆς, ὁ τῶν καπ-
 παδοκῶν μητρόπολι μὲν ταῦτα ἐπισκοπή-
 σης, ἡ γὰρ τῆς τὸν ἀνδρα, καὶ τῆς παρδοκίμης
 ἐπιμασῶν ὡς ἐμοὶ δικαίως κατὰ φαινῶν
 καὶ τῶν τῶν παρ' ἑλλήνων ἐπὶ λόγοις
 ἡ μαζομένων ταύτην τῶν μαρτυρίαν
 ἀποκαθῶν τὸν Ἐφραίμ, διὰ τῆς τῶν
 βασιλῆς φωνῆς εἶπε χερσὶσαν, ὡς τῶν καὶ
 αὐτῶν πάντων ἑλλογμῶν τῶν γεγενῆσιν συν-
 ἡμιλογῆναι λέγειναι δὲ τῶν πάσας ἀμφι-
 ἡ τριακοσίας μυριάδας ἐπὶ τῶν συγγραψῶν,
 καὶ μαζῶν ἐρχικῶναι πολλὰς, σπερδῆ τῶν
 αὐτῶν παιδεύσιν ἡ γλῶσσῶν ἐπισμοῦτατος
 δὲ ἀφίλοισ καὶ ἡ νόδοισ, ἀφίλοισ τε ἡ μα-
 ζῶν καὶ συμεῶναι ἐφ' οἷς μέγα ἀνχῶσιν οἱ σὺ-
 ζῶν παῖδες, καὶ ὅσοι τὴν παρ' αὐτοῖς παιδείαν
 ἡ κῆρῶσιν ἐπίσης δὲ παυλωνῶν, καὶ δὲ
 καὶ ἐπανῶσιν ἐπὶ ἀγγλωτῆα· φασὶ δὲ
 τῶν ὑγιῶν δογματῶν διαμαρξίῶν αὐτοῖς.

Omnia vero laudem supergressus
 esse, & Catholicam Ecclesiam plu-
 rimum exornasse videtur Ephraim Sy-
 rus. Qui Nisibi natus aut in aliquo ejus
 territorii loco, in monastica Philosophia
 ab incunte aetate sese exercuit. Et cum
 nec ab ullo doctus fuisset, nec spem an-
 tea fecisset talem se aliquando futurum,
 repente in Syrorum lingua ad tantam
 eruditionem pervenit, ut philosophiæ
 quidem difficillima quæque theoremata
 facile perciperet: facultate vero ac
 splendore orationis, & sententiarum
 crebritate simul atque sapientia, Græco-
 rum Scriptores longo intervallo supera-
 ret. Etenim istorum quidem scripta, si
 quis in Syriacam aut aliam linguam con-
 verterit, & condimenta, ut ita dicam,
 Græci lepōris abstulerit, statim depre-
 henduntur, & pristinam gratiam amit-
 tunt. In libris autem Ephraim, idem non
 accidit. Nam & ipso adhuc superstitie
 libri ejus in Græcum sermonem transla-
 ti sunt, & usque adhuc tempus transfe-
 runt: nec tamen a domestica ac nativa
 præstantia multum recedunt. Sed cum
 Græce legitur, non minus admirationi
 est, quàm dum Syriace. Denique Basi-
 lius qui postea Cæsareæ Cappadocum
 Metropolis Episcopus fuit, virum hunc
 admiratus est, & eruditionis causâ mag-
 nopere suspexit. Quamobrem non im-
 merito Ephraim mihi videtur hoc lau-
 dis testimonium quod ore Basilii prolata-
 tum est, ab omnibus simul qui doctrinæ
 causâ inter Græcos eo tempore clarue-
 runt, communi consensu retulisse: quip-
 pe cum Basilus, omnium sui temporis
 eloquentissimus fuisse ab universis com-
 probetur. Dicitur potro circiter tricies
 centena versuum millia in universum
 scripsisse: multosque habuisse discipulos
 qui doctrinam ejus studiose æmulati
 sunt. Inter quos nobilissimi fuerunt
 Abba, Zenobius, Habraam, Maras at-
 que Symeones: Quibus Syri, & quicun-
 que apud Syros exquisitioris doctrinæ
 studiosi fuerunt, magnopere gloriantur.
 Non secus Paulonam & Aranad elo-
 quentiæ causâ celebrant: eos tamen à
 vera fidei doctrina aberrasse dicunt.

U u u iij

Nec ignoro, olim quoque apud Osdroe-
nos fuisse viros doctissimos, Bardesanem
scilicet, qui hæresin ex ipsius nomine
appellatam condidit, & Harmonium
ejusdem Bardesani filium; qui cum
Græcis disciplinis egregie institutus fuis-
set, primus patrum sermonem metris
ac modulis subjecisse dicitur & choris
tradidisse: qua ratione Syri etiamnum
frequenter psallunt, non carminibus ab
Harmonio scriptis, sed numeris ejus
utentes. Nam cum à paterna hæresi non
omnino alienus esset, neque ab iis que
de anima & de ortu atque interitu cor-
poris, deque regeneratione, Græcorum
Philosophi sentiunt, scripta sua ad lyra
cantum composuit, & opiniones illas
operibus suis inseruit. Ephraim vero,
cum Syros & verborum elegantia &
modulationis concinnitate delinitos vi-
deret, eaque ratione paulatim adduci,
ut idem cum Harmonio sentirent, ipse
licet Græcæ eruditionis expertus, operam
dedit, ut Harmonii numeros intelligen-
tia assequeretur: & juxta numeros scrip-
torum Harmonii, alios composuit li-
bros, Ecclesiasticæ doctrinæ consenten-
tes. Cujusmodi sunt ea, que in Hymnis
& in Encomiis sanctorum virorum ab il-
lo sunt elaborata. Ex eo tempore Syri
juxta numeros canticorum Harmonii,
scripta Ephraim psallere solent. Quan-
tum igitur ingenio valuerit, hinc etiam
licet conjicere. Quod vero ad vitam
attinet, ex bonis operibus & severa con-
versatione non minus spectatus fuit.
Erat quietis amantissimus: Gravis præ-
terea, & calumnias tantopere metuens,
ut cujusvis mulieris vel solum aspectum
refugeret. Fertur sane mulierem quan-
dam solutioris vitæ, & moribus fortasse
invirecundam, sive sua sponte permotam
ut hominem tentaret, sive ab aliis
accepta mercede ad hoc agendum im-
pulsam, de industria ei in angiportu
quodam ex adverso occurrisse, intentis
oculis eum contuentem. Illum vero
mulierem objurgasse, jusfisseque ut deor-
sum oculos in terram defigeret. Et cur-
nam, inquit mulier, id faciâ, quæ non ex
tellure, sed ex te orta sum. Equius est,
ut tu quidem terram aspicias ex qua or-
tus es: Ego vero te aspiciam, ex quo pro-
creata sum. Admiratus mulierem E-
phraim, rem ut acciderat peculiari libro
exposuit: quem quidè librum doctissimi

ἀρχι ἀγνοῶ δὲ, ὡς καὶ πάλαι ἐλλογιμώτα-
τοι τέτον τὸν τρίτον παρὰ ὀστρούκων ἐγγί-
το. Βαρδησιάνη τε, ὅς τινι παρ' αὐτὴν καλε-
μένῳ αἵρεσιν συνήσαστο, καὶ ἀεμίσιος ὁ Βαρ-
δησιάνης παῖς ὃν φασὶ δια τῶν παρ' ἐλλογι-
μῶν ἀχθῆνα, πρῶτον μέτροις καὶ νόμοις
μουσικοῖς τῷ πάτριον Φωνῶν ὑπαγογεῖν
καὶ χοροῖς παρὰ δὲ ναὶ, κατὰ πάρε καὶ τὸν
λάκεις οἱ οὐροὶ ψάλλεσθαι, καὶ τοῖς ἀεμίσι-
οις συγγεγραμμένῳ, ἀλλὰ τοῖς μέτροις ἡμι-
μενοῖ ἐπεὶ γὰρ ἔπαυσασι ἐκ τῶν τῶν
παρῶν αἵρεσιν, καὶ ὃν παρ' αὐτῶν ψυχῆς ἡμι-
σεως τε καὶ φθορᾶς σώματι, καὶ παρὰ
γενεσίας, οἱ παρ' ἐλλογιμῶν φιλοσοφῆτες δὲ
ζῆσον, οἳα γὰρ ὑπὸ λύβων ἀσυνεργῶν
συνδέξαι, λαλοῦσιν ἄσδοξας τοῖς οἰκείαις ἀρε-
μίξιν γεγραμμένῳ ἰδῶν δὲ ἐφραῖμ καὶ
μὴν ἔστας σύρεται καὶ τῶν ὀνομασθῶν
τῶν ῥυθμῶν τῆς μελωδίας, ὅς τῶν παρὰ
δὲ ἰσομῶν ὁμοίως αὐτῶν δόξασθαι, κατὰ
ἐλλογιμῶν παιδείας ἀμοιροῦς, ἐπεὶ τῆ κα-
λή τῶν ἀεμίσιος μέτρον καὶ παρὰ τῶν
λητῶν ἐκείνῳ γεγραμμένῳ, ἔτερας γεγραμ-
μενὰς τοῖς ἐκκλησιαστικοῖς δογμα-
σιν ἐπέθηκεν ὅποια αὐτῶν περὶ τῶν ἐν
ὑμνοῖς καὶ ἐγκωμίοις ἀπατῶν ἀπὸ τῶν
ἐκείνῳ τε σύροισι τὸν νόμον τῶν ἀεμίσιος
τὰ τῶν ἐφραῖμ ψάλλεσθαι ἠλικῶν μὴ
τὴν φύσιν ἐγγόνῃ, καὶ ἐκ τῶν τετραμετῶν
χερῶν ἡμῶν καὶ τὸν βίον, ἐξ ἀγαθῶν ἐργῶν
καὶ ἀκρεβῆς πολυτέλειας ἐπιφαινεῖ, καὶ τὸν
εἰς ἀγαθήρας ἑσπεύοντες, ὅς τας διακρί-
σις ἐπιτρεπτοῦ διλαδόμενοι, ὡς πάσις γυναι-
καὶ αὐτῶν τὴν θεῶν φυλάττεται, καὶ τῶν
ποῦ γυναικα πνὰ ἀμελή τὸν βίον, ἀνακρί-
σις τὸν τρίτον, ἢ αὐτῶν τὸν ἀνδρα πρῶτον
ἢ ἐπὶ μὲν τῶν τῶν ἄλλοις σπευδόμενοι, ἢ
ἡδὲς ἐν σενωπῶ ἀντιπρόσωπον ὑπακί-
αστα καὶ ἀμοιρῶν αὐτῶν ἐλέπεσαν τὸν
πνῆσαι αὐτῶν, ὅς εἰς γῆν ὀρεῖν παρὰ τῶν
καὶ πῶς, ἐφ' ἡ γυνή, ἢ ἀπὸ γῆς, ἀλλ' ἐπὶ
ἐφ' ἡμῶν δικαιοτέρον γινέσθαι, ὅς μὴ ἐπὶ
ὀρεῖν ἀφ' ἡς ἐχρε τὴν χερῶν ἐμῶν τῶν
ἐμῶν θανάστας δὲ τὸ γυναικῶν ἐφραῖμ
εἰς οὐ γεγραμμένα τὸ συμεῖν ἐγγίματα, ὅς

σφραγισμένοι ἐν τοῖς σπυδαίοις τῶν αὐτῶν λό-
 γων τὴν χάσιν λέγειται γὰρ τὸ πεινᾶσθαι ἀκρατῶς
 ὀργῆς ἔχον, ἀφ' ἑτέρω μοναστικῆ ἀγωγῆς
 μετῴθη, μηδὲ πω θεαθῆναι τὸν ἀ-
 γχόμενον· ἔτω γὰρ ἐπὶ πολλαῖς ἡμέραις
 ὡς περ εἰώθη τῆς δούλης, πρὸς φέρων αὐτῶν τὸ
 ἄφρον ὁ διακονούμενος, τὴν χυτρεάν ἐκλα-
 σεν· αἰδοῖται καὶ δεῦν κεκράτημένον ἰδῶν, ἀλ-
 λα θάρρη, καὶ ἡμεῖς, ἔφη, πρὸς τὸ ἄφρον ἰω-
 μῳ, ἐπὶ δὴ πρὸς ἡμᾶς ἔκκλιθη καὶ καθε-
 ῶν εἰς τὸν κλάσμα τῆς χυτρεας, ἐδέ-
 πιπυεν· ὅσον δὲ κενὴς ἐκράτῃ δόξης, ἐπέδ-
 θεν ἰσῶν· ποδὲ ψῆφον ἐπισκοπῆς ἐπιβόχα-
 σεν αὐτῶν πινεῖ, καὶ συλλαβεῖν ἐπηρεῶντο, ὡς ἐπὶ
 τῶν χριστιανῶν ἀξιοῦντες· αὐτίκα δὲ αἰδο-
 μένος, εἰς τὴν ἀπορῆν ἐνέβαλε, καὶ οἷα
 σπυδαίων ἐδείκνυτο αὐτῶν, ἀτάκτως βαδί-
 ζων, καὶ τὴν ἐδῆτα ἐπιπύρων, καὶ δημοσία
 ἐδίωξεν· ἐπεὶ δὲ ἔξω φρεσῶν εἶναι νομισαίτες
 οἱ πολλοὶ νόμοι, τῆς ἐπ' αὐτῶν ὀργῆς ἀνεκό-
 πησαν, κενὸν δὲ τῶν ἀπέδρασε, καὶ μέλει
 ἔτερό· ἐχρησθῆναι, διέλαθεν· ἀλλὰ τὴν
 τῶν ἰσῶν γὰρ ἐφραῖμ δόξα ἴσομαι·
 τῶν πλειῶν ἴσασιν εἶτε καὶ λεγασίνοι ἐπιχῶ-
 ροί· οἷον δὲ αὐτῶν εἰργασίαι εἰς πρὸ πολλοῦ
 τῆς τελουτῆς, ἐπεὶ ἀξιομνημόνευτον εἶναι
 μοι δοκεῖ, ἐνθάδε ἀναγράφομαι· λιμῆ
 ἠπασταλαλαβόν· τῶν ἐδεσθῶν πόλιν,
 οἷα πολλὰ χρόνον πρὸς ἐδῶν τῶν οἰκίμα-
 τῶν ὡς φιλοσοφῆ, καλεῖται μὲν τὸς τῶν
 ἰσῶν ἔχοντες, ὡς εἰ δέον ὑπεροξῶνας τὸ
 οὐφίλον, δασοῖα δὲ πηλιδῶν φθέρμενον
 τὰς οἰκίον πλετον ἐπιμελῶς φυλάττον·
 τὰς ἐπὶ βλάβῃ σφῶν καὶ πτωεία τῆς
 ἰσῶν ψυχῆς· ἡν πτωίαν παυλοδαπέ
 πλώτη καὶ αὐτῶν τῶν σώματι· καὶ τῶν
 αἰσῶν, φιλοσοφῶν ἐδείκνυτο πρὸς ἑδῶν δὴ
 τῶν ποιημένων, διὰ τῶν ἔργων ἀπῆ-
 λεγῶν· οἱ δὲ, αἰδεσθέντες τὸν ἄνδρα καὶ
 τῶν αὐτῶν λόγους, ἀλλ' ἑδῶν ἡμῖν μέλει
 τῶν ἰσῶν, ἔφασαν· ὡς δὲ τὰ τοιαῦτα ἐπι-
 τεύλομεν διακονεῖν, ἀπορῶμεν, ἡε-
 δῶν πάλιν πρὸς κέρδι· κεχλωτόν, καὶ
 κατηλιαν τὸ πρῶτον ποιημένων ὑπολαβῶν
 τῶν· ὡς μὲν δοκῶ ἡρό· τῶν δὲ ἀξιοχρεῶν τε

A Syrorum inter praestantissimos illius li-
 bros collocarunt. Memoria quoque
 proditum est, illum cum antea supra
 modum iracundus esset; ex quo Mona-
 sticam disciplinam excolere cepit, a
 nemine unquam visum esse iratum.
 Quodam igitur tempore, cum multos
 per dies, uti solebat, jejunasset, minister
 qui cibum ei afferebat, ollam fregit.
 Quem ille pudore ac metu conluctum
 animadvertens: Bono animo esto, in-
 quit, Eamus ad cibum, quando ille ad
 nos non venit. Mox ad olla fragmenta
 sedens caenavit. Qualiter vero inani glo-
 ria superior fuerit, hinc intelligi potest.
 Decretum quo electus fuerat Episco-
 pus, quidam ad eum attulerant, ac simul
 eum comprehendere conabantur, tan-
 quam ad ordinationem ducturi. Id cum
 praesensisset, statim in forum cucurrit;
 & indecore incedens, ac vestem tra-
 hens, & in publico comedens, se pro in-
 sano spectandum exhibuit. Ubi vero qui
 illum comprehensuri venerant, homi-
 nem mente captum esse arbitrati, appe-
 tere eum ulterius ac persequi delibe-
 runt, ille opportunitatem nactus au-
 fugit, & eo usque delituit, donec alius or-
 dinatus fuisset. Ac mihi quidem haec de
 Ephraem commemorasse sufficiet. In-
 digene vero plura de illo & norunt simul
 & commemorant. Illud autem quod
 paulo ante mortem ab eo gestum est,
 quoniam memoria dignum mihi vide-
 tur, hoc loco exponam. Cum fames ur-
 bem Edessenorum jamdiu premeret,
 ipse post longum temporis spatium pro-
 gressus e cella in qua philosophabatur,
 divites increpate cepit, qui tribules
 suos alimentorum penuria percutentes,
 contra quam fas erat, negligenter, &
 suas opes studiose servarent ad suam
 ipsorum perniciem, & ad cruciatum ani-
 ma suae: quam quidem ille quibuscun-
 que opibus ipsiq; adeo corpori & omni-
 bus aliis rebus praestare, philosophando
 ostendebat. Ipsos vero animam suam
 nullo in pretio habere, ex operibus ipsis
 demonstrabat. Illi hominem ejusque
 sermones reveriti, haec ei responde-
 runt: Nobis facultatum levis est cura.
 Sed cuiusnam committenda sit earum di-
 spensatio ambigimus, cum omnes pro-
 pemodum inhiant lucro, eaque re ad
 questum faciendum abutantur. Tum
 ille: Equis, inquit, vobis ego ef-
 fe videor? Cumque illi fide dignum

& valde probum ac bonum virum facerentur, talemque omnino qualis de eo fama percubisset, ille, veltra igitur causa, inquit, libens hoc munus subibo. Sumptaque ab illis pecunia, trecentos circiter lectos in publicis porticibus constituit: & eos qui ex fame morbum contraxerant, curare cepit. Peregrinos quoque & eos qui ob alimentorum inopiam ex agris confluebant, benigne excepit. Postquam fames finem accepit, ipse in cellam suam regressus est, in qua prius philosophari consueverat. Et cum paucos illic dies supervixisset, fato functus est: in Ecclesiastico quidem ordine ad diaconatum duntaxat progressus, virtutis tamen causam non minus celebratus, quam illi qui ob sacerdotii dignitatem, vitæque integritatem & eruditionem ab omnibus suspiciuntur. Hæc sunt virtutis quæ in Ephram fuit, indicia. Nam pro dignitate dicere, & omnia accurate commemorare, quonam modo & ille, & singuli qui eo tempore philosophati sunt, vixerint, & apud quos conversati sunt, res est quæ scriptorem ejusmodi requirit, qualis ille ipse fuit. Me quidem id præstare non posse intelligo, tum ob doctrinæ tenuitatem, tum ob ignorantiam tam virorum ipsorum, quam rerum ab iisdem præclare gestarum. Alii enim eorum in solitudine delituerunt. Alii vero, licet in media civitatum turba vixerint, viles & abjecti, nec à vulgo ullatenus discrepantes videri voluerunt: virtutem quidem sedulo excolentes: veram tamen hominum de ipsis existimationem subterfugientes, ne ab aliis laudarentur. Nam cum ad mercedem futurorum bonorum mentis suæ aciem intenderent, testem operum suorum Deum solum constituebant: externæ vero gloriæ nulla ipsis fuit cura.

και μάλα καλὸν καὶ ἀγαθὸν εἶναι, καὶ τοῦτον οἷον ἢ καὶ αὐτὴ δόξα ἐκράτει συνομιλοῦν γένειον· ὁ δὲ ἐν ἐκκλησίᾳ, ἔφη, δι' ὑμᾶς ἐπιπέτο χριστιανισμῷ ἐμαυτὸν· καὶ λαβὼν ἀργύριον παρ' αὐτῶν, ἀμφὶ τὰς τετρακισκλίνας ἐν τοῖς δημοσίοις ἐμβόλοις εἶχε, καὶ τῷ δὲ λιμῷ νοσήτων ἐπεμελείτο, καὶ οὐκ ἔνευε, καὶ τὰς κτ' ἀπάνην ἀναγκαίων ἐπιπέτο ἀργῶν ἀναγκαστικῶς ἐδέχετο· ἐπειδὴ δὲ ἄλλοις ἐπαύσατο, ἐπαύληθεν εἰς τὸ οὐρανὸν ἔνθα καὶ κατὰ τέρας διέτριψε. καὶ ἀργύριον ἡμερῶν ἠπείσας, ἐτελεύτησεν διακονοῦν ἀχρι κληρικῆς ἀγχιᾶς ἐπιπέτο ἐκκλησίᾳ ἢ ἐπὶ δόξῃ γεγονώς, ἐχ' ἡπίου ἰεροσύνη καὶ πολυεὶς ἀγαθῶν βίβη καὶ πειθισμῶν θαυμαζωδῶν ταῦτα τῆς ἐκκλησίας δόξῃς τὰ μνημάτια ἐπαξίως δὲ εἶπε καὶ κατὰ πάντων διεξελθεῖν, ὡς ἐκείνου καὶ ἕκαστου τῶν ἑτεροφροσυνῶν οὐκ ἐπολιθίσασθε, καὶ ἀργῶν πῶς, δεισῶν συγγραφεῶν οἱ αὐτοῦ· ἐμοὶ δὲ ἀποροῦν ἐπέτο κατὰ τοῦ ἑσώ, ὑπὸ τῆς ἀδελφείας λατῆρος ἀγχιᾶς αὐτῶν τε τῶν ἀνδρῶν, καὶ ἡμερῶν θάψαν· οἱ μὲν γὰρ ἀνάστα ἐρημικῶς ἔθανον· αἱ δὲ καὶ ἐν ὁμίλῳ πόλεων διέτριβον, οὐτελεῖς σφᾶς παρῆχοι φανεροὶ καὶ τῶν πολλῶν μηδὲν διαφροσύνης δόξῃ τῷ μὲν ἐργαστικῶν, κλεπτικῶν δὲ τῶν ἀληθῶν κατὰ αὐτῶν δόξῃσιν, ὡς μὴ ἐπαυνοῦσθε ἀργῶν τῶν ἄλλων πᾶσι γὰρ ἀμύνησθε τῶν ἐσομένων ἀγαθῶν τοῖς γὰρ ταῦτα τες, μάστιγα ὧν ἐπόναν μόνον ταῦτα ἠποικίτε τῆς δὲ ἐξώθεν δόξης εἰδὼς αὐτῶν λόγου ἴσθι.

CAPUT XVII.

Κεφ. ιζ.

De rebus quæ tunc gesta sunt: & quo pacto conspirantibus in unum Episcopis atque Imperatoribus, Christiana religio amplificata fuerit.

Περί τῶν τότε πραγμάτων, ὅπως ἐκ συνδρομῆς τῶν ἑπισκόπων καὶ τῶν ἀρχιεπίσκόπων, τὸ κατὰ χριστιανισμῷ ἠνεώχθη.

Ed & qui tunc Ecclesiis præsidebant, Somnes propemodum districtam vendi rationem inibant. Ex quo factum est, ut populi ab hujusmodi præsulibus gubernati, Christi cultui omni studio

Ὅς ἐπίπαν ἢ καὶ οἱ προεσώτες ἑτεροφροσυνῶν, τὸν βίον ἡκεῖν ἔδειξον· ἐπὶ τῶν τε ὑπὸ τοιαύτοις ἐναγόμενα τὰ πλείστα ἀπεδαιώσθη συνηταῶς κατὰ τὸ πᾶν χριστιανισμῷ ἠνεώχθη.